

Marijin List

32. Letnik.

Štev. 5.

Maja 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

Dari.

Za dom sv. Franciška v Črensovcih so darovali v Din.: Gjorek Marija, Črensovci, iz Francije, prosi za zdravje i pravo pamet, 9, Prša Franciška nabrala v Franciji 956'35, Martinec Ana, M. Petrovci, iz Francije 10, Gjorek Agica, Črensovci, iz Francije 5, obresti 25'80, Kolenko Ivan, Črensovci, v zahvalo, da stvar ozdravila, 25, Horvat Ana, Črensovci, iz Francije 15, Hozjan Kristina, Mota, iz Francije 15, tih dveh gospodinja v Lemont — Benaudi 15, Kolenc Geta, Gomilica, 10, Ftičar Kata, Hotiza, v zahvalo za poprijete dare 10, pridelki od njive za l. 1934., 275, Časar Marija, Markovci, iz Francije, 11'65, Fujs Adela, Grad, iz Francije, 28, njena gospa Pierre 56, Režonja Trezika, Izakovci, nabrala v Franciji 209'30. Darivali so v Frankih: gđc. Fontelly 50, g. Aubert 5, Mesarič Ivan 5, i Režonja Trezika 10, N. Trnje, iz Kanade, prosi za zdravje, 20, za les 50, Šprager Ferdinand, Belinci, iz Kanade, 10, Mazidovšek Jožef, voj. kurat v pok., Sv. Jurij ob Juž. žel. 40, Hozjan Treza, Žižki, 5, Sraka Rozika, Lipovci iz Francije, 30, Dryarič Kristina, Bogojina, iz Francije, 14'50, Kreslin Aga, Gor. Bitrica, v zahvalo 7, Zelko Ivan, Črensovci, iz Francije, prosi za blagoslov i stanovitnost v zdravju, pa se zahvali za dobleno zdravje, 200 Din.

Za povečanje hiše v Soboti, Kr. ban. uprava v Ljubljani 61'295 Din.

Izdali smo za tiskanje 34.000 podobice sv. Franciška s pravilami 1.800 Din. — Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. Odbor.

Pošta.

Novak Ivan, Bakovci. Peneze za M. List, ki ste ga za hčer v Francijo naročili, sprejeli. Liste redno pošilamo hčeri, prvi hip smo ne meli celotnoga naslova, zdaj je že vse v redi. — Vsem, ki ste nam za god ali za Vüzem poslali pozdrave, se iz srca zahvalimo. Marija naj vam bo plačnica.

LETO 32.

8. MAJA 1936.

ŠTEV. 5.

Blagoslov sv. Oče za Marijin List.

Maribor, dne 26. marca 1936.

Prečastiti gospod!

Danes, na osmino Vašega godu, mi je bilo dostavljeno od Prezvzišenega gospoda apostolskoga nuncijsa v Beogradu priloženo pismo z naročilom, da ga pošljem Vam. Je to odgovor na mojo, po Vaši želji odposlano vlogo z dne 6. t. m. — Čestitam! Priporočam se v memento!

† Ivan Jožef
ap. admin.

Nunciature Apostolique
Belgrade.

Belgradi, die 24. martii 1936.

N. 18341.

Admodum Reverende Domine!

Beatissimus Pater cum a me certior factus sit „Folium Marianum“ (Marijin List) a te directum, cuius exemplar, fasciculum mensium septembris—decembris 1935, humiliter Ei obtuleras, totum in eo esse, ut per Beatae Virginis Mariae devotionem incolas Transmuranae regiones ad omnes vitae catholicae virtutes excitet et roboret, de tuo tuorumque filiali amore congaudens, auspicem omnium celestium gratiarum, tibi et omnibus qui Mariano spiritu permoti tecum conlaborant, scribunt, legunt, orant, Apostolicam suam impertitur Benedictionem.

Me tuis et omnium fidelium commendans orationibus, tibi que omnia bona a Deo adprecatus, permaneo

additissimus in Christo
Hermenegildus Pellegrinetti,
Nuntius Apostolicus.

Adm. Rev. do. Domino
D. no. Josepho Klekl,
Sacerdoti dioeces. Lavant.

Na konci meseca februara letošnjega leta sem Prezvišenomi g. lavantinskomi knezoškofi, dr. Tomažič Ivani Jožefi, apoštolskomi administratori Slov. krajine, izročio lanski veliki Marijin List s prošnjov, da ga blagovolijo pokloniti Svetomi Oči v imeni našega ljudstva, kak znak njegove vdanosti do sv. Oče i kak znak njegove požrtvovalni lübezni do Cerkve i da prosijo sv. Očo za blagoslov.

Prezvišeni g. knezoškofo so moje malenkosti prošnjo hitro rešili i toplo priporočili. Za dobroto naj njim dobra Mati Marija da tisto, ka njihovo za Njo goreče i Jo časteče srce žele. Sv. Oča so njihovo prošnjo poslühnoli i so za odgovor poslali po svojem beogradskomi nunciji, Prezv. gospodi nadškofi Hermenegildi Pellegrinettiji latinsko pismo, ki je više objavleno. To pismo se v slovenščino etak glasi:

Apostolska nunciatura
Belgrad.

V Belgradi, dne 24. marca 1936.

N. 18341.

Visoko Častili Gospod!

Sveti Oča, gda so pomeni zvedli, ka Marijin List, šteroga en izvod, snopič od mesecov september—deceruber 1935, si Njim v poniznosti poklono, s tem namenom vrejüješ, naj té s pobožnostjov do Blažene Device Marije prebivalce Prekmurja na vse jakosti katoličanskoga življenja zbüja i je v njih vtrdjava, se radüjejo sinovskoj lübezni tvojoj i tvojih i zato pošlejo svoj, vseh nebeskih milošč pun apoštolski Blagoslov tebi i vsem, ki napunjeni z Marijinim dühom s tebov sodelüjejo, pišejo, čtejo, molijo.

Priporočam se v tvoje i vseh vernikov molitve i želeč ti vsa dobra od Boga, ostanem

v Kristuši vdan

Pellegrinetti Hermenegild,
ap. nuncij

Visoko Častitomi Gospodi,
Gospodi Klekl Jožefi, dühovniki
Lavantinske škofije.

Vredna hvala Sv. Oči za njihov apoštolski blagoslov ne more biti drüga, kak če spunimo vsi, ka želejo od nas. Želejo pa, naj goreče častimo Bl. Dev. Marijo tak, ka se vtrdimo v njenih jakostaj. Njene jakosti so vse, na štere nas je Jezuš včio z zgledom i z rečmi: vera, vüpanje, lübezen, čistost, treznost itd. V teh se vadimo i molimo poleg toga ešče vnogokrat za sv. Očo pa za našega mil. püšpeka, ap. administratora.

Na veliko tolažbo so nam reči sv. Očo, da blagoslavljajo vse tiste; *ki mi pomagajo pri M. Listi*. Kak velika čast za naše širitele! *Ki pišejo v njega!* Kak obilna plačā za naše dopisnike! *Ki ga čtejo!* Kak močna počastitev za naše naročnike! *Ki molijo za njegovo razširjenje!* Kak velika spodbüda za siromake i vse pobožne düše, ki ž njim širijo Marijino čast.

Klekl Jožef,
urednik Mar. Lista.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

12. Delovanje presvete duše Kristušove od prvoega časa poprijetja.

Isti čas, gda je bilo stvorjeno Kristušovo telo, je bila stvorena tudi duša tak, da se nemre praviti, de je Kristuš bar eden čas bio samo človek, ar je on, edino naše dobro, bio vsikdar tudi pravi Bog. Največke čudo je bilo v tom, da je takša veličina, neizmerni Bog, bio v tak malom teleci, ki je ne bilo vekše kak fčela ali mandel (seme lepo dišečega dreva). Tak malo je bilo Jezušovo telo v začetki poprijetja i božanskoga zedinjenja. Duša Kristušova je v prvom časi poprijetja sprijala vse sposobnosti i moči, kak znanje, posvečujočo miloščo i dare Dūha svetoga, ki so po nazveščenji Izajaša (11, 2) počivali v Kristuši. V njoj so tudi vse jakosti zvūn vere i vūpanja, ar teh nemre meti ona duša, ki gleda i poseduje Boga. Niedna nepopolnost je ne bila v duši onoga, ki je bio sveti nad svetimi, ki je ne mogeo zagrešiti i v šteroga vūstaj se ne mogla najti vkanlivost. V presvetoj duši Kristušovej so bile od začetka združene vse popunosti. Ta duša je gledala i spoznavala Boga; poznala je samo sebe i svoje zedinjenje s svojim človečanstvom. Lūbila je Boga v najvišjoj lūbezni. Poznala je svoje človečanstvo kak bitje, ki je bilo ščista podložno božanskomi bitji. Pri tom se je Kristušova duša najglobše ponizila pa je v poniznosti zahvalūvala božo vsemogočnost, ki jo je stvorila i njoj dala milost, da se je zedinila ž njov v ednoj osebi, po šteroj je zdignjena do božega bitja, a je zednim ostala človek. Spoznala je, kak je njeno človečanstvo sposobno, da trpi i postane zadnje sredstvo odrešenja. V tom spoznanji se je predao Jezušek za prijetno žrtev, da postane odrešenik človečega roda. Teh dārov vreden človek je rad prevzeo telo, da trpi pa je zahvalūvao Boga za sebe i za vse tudi. On je znao za odnošaje svojega svetoga človečanstva, za gradnjo, kak je nastalo i kak ga je predala prečista Devica v prisrčnoj genjenosti svoje lūbezni i z vežbov junaških jakosti. On se je nastano v toj svetoj „škrinji zaveze“, radūvajoč se svojemi prebivanji i si je vsikdar prisvojo dušo najpopunejšega i najčistejšega stvora. Hvalo je Očo, da je njegvo Mater stvoro s tolikimi odličnimi milostmi i dari pa jo je izvzeo od splošnoga zakona greha. Molo je za prečisto Devico i svetoga Jožefa. Molo je za njeva večno rešitev. Vsi tej čini so meli vzvišeno delovanje, ar so prihajali od pravoga človeka i pravoga Boga.

Marija je vse to spoznala v časi vteloavljenja Reči. Mela je naimre jasno videnje. Istotak je spoznala v tom zanesenji vse

bodoče skrivnosti življenja i smrti svoga ljublenoga Sina. Spoznala je rešitev človečega roda i novi zakon evangelija. Gđa se je Marija zaglednola v jasnoj nazočnosti božoj i v punosti znanja i modrosti, štera njoj je bila podeljena kak materi večne Reči, se je vrgla pred prestol neizmernoga veličanstva pa je vsa zatoplena začnola v poniznosti moliti Gospoda v njegovom ne-

Jezus dečici: Pustite male k meni, ar takših je nebesko kraljestvo.

izmernom bitji i zedinjenji v presvetim človečanstvom. Zahvaljuvala se njemu je za čast materinstva. Darjvala je svojemi Sini vso Adamovo deco s praočaki v predpekli. Ar njoj je Bog obečao, da njoj pomore kak materi, je minolo zameknjenje. Zdaj njoj je bio prvi poseo, da se vrže na zemlo i da se klanja svojemi presvetomi Sini, Bogi i človeki. Dzdaj je toga ne včinila na zvünešnji način. Radostim, v šterih je plavalai so se pridružile tüdi žalosti, kak oster nož njoj je prebodnola srce miseo i spoznanje moke, bolečin i smrti njenoga ljublenoga Sina. Ta bolečina je bila tak velka kak lübezen sveta Matere do njenoga Sina. Ta bolečini je bila pri vsakšoj takšoj predočbi nova i sveža skoz 33 let, ki so minola do grozne smrti Jezušove na križi. S srčnimi glasi je sprevala prečista Devica to predočevanje, ki se je tak pogosto ponav-

lvalo, ar njoj je Gospod podelo milost, da postane taonica grozne moke i bridke smrti, ki jo naprej spoznala.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

VI. Katoličanska cerkev ma dühovnike.

„Sveti red je največše dobro, ki ga more človek dosegnoti.“ Goethe.

Niedno svestvo je ne tak malo poznano — tüdi pri katoličancih — kak sveti red, a ravno on ma v sebi vso srečo katoličanov.

Zavolo nepoznanja se dogajajo usodne zablode: pride se do nejasnih verskih nazorov i do strplivosti, ki da vsem prav. Dühovnik, župnik, svečenik so potem reči, štere nevejo ka pomenijo. Pride se do mišljenja, da vsi dühovniki — naj bodo katoličanki ali drugoverski — majo vednako dühovno oblast, mo-

rajo predgati, krstiti, pokopavati — to je, da je verska razlika ne velika. Tak se pride do verske brezbriznosti z vsemi žalostnimi posledicami.

O, če bi vsaki poznal svojo vero, — kak bi jo ljubo! Istina, tudi protestanti majo svoje pape, župnike ali pastore, nego nemajo svečnikov, a katoličanska Cerkev ma svečenika. Kakša sreča je to!

*

Prvi i največji duhovnik naše vere je Jezus Kristus. On je lejko pravo: „Dana mi je vsa oblast na nebi i na zemli (Mat. 28, 12). Kda je on blagoslavljal, predgajal, odpuščal grehe, krüh i vino spremeno v svoje telo i krv, so to bila duhovniška opravila njegove vsemogočnosti. —

Prle, kak je odišeo k svojimi nebeskomi Oči, je prenesel to duhovniško oblast na apostole, želeči, da se nadaljuje i razširi i prenese dele do konca sveta po svestvi svetoga reda.

Da je Gospod štel dati svojim apostolom duhovniško oblast, je pokazal že te, kda je pravo Šimoni i Andreji: „Hodta za menov i napravim vaj za ribiča lüdi“ (Mat. 4, 19).

V istini njim je dal duhovniško oblast, kda je obhajal zadnjo večerjo, rekoč: „To delajte na moje spominanje“ (Luk. 22, 19).

Ravnotak po svojem stanenji: „Kak je Oča poslal mene, tak pošlem jaz tudi vas . . . Primito svetoga Düh, šterim odpustite grehe, so njim odpuščeni, a šterim je zadržite, so njim zadržani“ (Jan. 20, 21).

I pa pred vnebohodom, zastoplenjom: „Ite i včite vse narode i krstite je v imeni Oče i Sina i Düh svetoga, i včite je spunjavati vse, ka sam vam zapovedal“ (Mat. 28, 19, 20).

Ta vidna i na apostole prenešana duhovniška oblast je ne henjala ž njihovov smrtjov, nego trpi do konca sveta, kak sama Cerkev.

Vse stare vere so mele svoje duhovnike, t. j. takše osebe, ki so mele službeno dužnost, prikazovati javne daritve. Tudi najstarejši i najizobraženejši narodi, kak Egipčani, Kaldejci, Perzijci, Grki, so meli duhovnike, pa tudi zdaj je najdemo pri poganskih ljudstvaj. Pa li naj bode brez duhovnikov najbolša i najdovršenejša vera, štera mora meti, tomi dosledno najbolšo i najdovršenejšo daritev?

Ne! Če je Kristus dal svojoj Cerkvi duhovništvo, mora to duhovništvo ostati ž njov i v njoj do konca sveta. Zato najdemo že v apostolskom časi i v vseh dalnih stoletjaj lüdi, šteri so kak „službeniki Kristusovi ino delivci božih skrivnosti“ (1. Kor. 4, 1) opravlali duhovniško službo. Apostolje so najprej po božoj naredbi zadobljeno nebesko oblast dele prenesli na druge po svetom redi.

Apostolska dela pripovedavajo, da sta Šaveo i Barnabaš bila določeniva za delo, za štero jiva je sv. Düh pozval. „Te

so se postili i molili, položili na njiva roke i jiva odpustili“ (Apd. 13, 2).

Sveti očevje izrečno zovejo sveti red zašvestvo, a sv. Avguštin pa pravi, da v tom ničče ne dvoji.

Da se je v prvih časaj krščanstva duhovna služba prenesla po svetom redi, je tak gvišno, da tudi poštene protestantje to dejstvo odkritosrčno priznavajo. Leibniz (System d. Theologie) govori od svetoga reda kak od „svestva nastavljenoga po božoj odredbi.“ Spodobno pravi trudi Goethe i obžaluje, da „se je te duhovni kinč v protestantizmu zgubo.“ On vidi, da se „duhovništvo more vzdržati i ovekovečiti na zemli samo z duhovnim nasledstvom,“ pa zove sveti red za „najvekše dobro, ki ga more čloyek dosegnoti.“ —

*

Tak je duhovniška oblast, ki jo je Kristuš dao apoštolom, v časi vnoгих stoletij prešla na duhovnike i škofe po svestvi svetoga reda.

Tudi sam Luther, začetnik verskoga razkola na Nemškem, je bio duhovnik. Da opraviči svoj odpad od Cerkve, je postavio med drugimi še te nezaslišani navuk, da so vsi kršćeniki vküper, pa tudi vsaki posebi, po krsti tak rekoč duhovniki. „Vse, ka je po krsti oprano, se more hvaliti, da je že duhovnik, škof i papa,“ je pisao nemškim plemenitašom. Zavolo toga je pa več ne šteo znati za sveti red, nego je bio zadovolen z splošnim duhovništvom, zazavojoči se pri tom na reči sv. Petra: „Vi ste kraljevsko duhovništvo“ (1. Petr. 2, 9).

Istina! Ve se lejko vsaka znotrašnja vaja v jakosti zove v gotovom pomeni daritev (žrtev), — Daritev Bogi je spokojeno srce“ (Ps. 50, 19). Kak je zato daritev notrašnja i zvünešnja, tak se mora razločavati tudi notrašnje i zvünešnje duhovništvo. Vdeleženec notrašnjega svećeništva postane vsaki kršćenik pri sv. krsti, i tak v gotovom pomeni postane „duhovnik,“ ar je po sv. krsti dužen prikazüvati Gospodi duhovne daritve. „Prosim vas, bratje . . . da prikazete svoja tela v živo, sveto, Bogi prijetno daritev“ (Rim 12, 1). Apoštol Peter guči na omenjenom mestu samo od toga notrašnjega duhovništva. Dokaz za to je njegov opomin, ki izklüčuje vsako dvojbo. „I se dajte tudi sami vzdati kak živi kamni v duhovno hišo, za sveto duhovstvo, da bote darüvali duhovne daritve“ (1. Petr. 2, 5).

Ali, kak je Kristuš zvün notrašnjih daritev, štere kršćansko življenje nužno seov prinaša, zahtevao i ustanovo tudi posebno, to je zvünešnje i vidno daritev, tak je — kak smo že vidili — postavio tudi zvünešnje, vidno duhovništvo, ki je ločeno od lüdstva. I samo tisti je zaistino i v pravom pomeni duhovnik, ki je pridruženi zvünešnjemi duhovništvu, ki ma oblast, da Gospodnomi Bogi prinaša vidno i najsvetejšo daritev.

Kda je tak Luther včino to, da je odvrkao posvećenje i duhovnike pa osebno duhovništvo, je napravo žmeten i usoden stopaj. S tem so protestanti razdjali fundament celomi kršćan-

skomi deli odrešenja i — kak pravi Goethe — zgübili največše dobro, ki ga človek more dosegnoti.

Vnogi od njih kakpa žalüjejo nad tov zgübov i hrepenijo po zgüblenoi, neprecenlivoi dobrini, nego s tem hrepenenjom se zgübleno ne povrne i rana ostane nezaceljena.

Nekši protestantski župnik — častitlivi starec — je pripovedavao nedavno na počitniškom potüvanji ednomi katoličanskomi dühovniki (Steigenberger, Öl u Wein), da je on v svojoj cerkvenoi občini vpelao posamično spovedavanje grehov v osebnoj spovedi. Preveč se je odvzelo — je pravo — kda se je to v prejšnjem časi zavrglo, a on s tem samo dopüšča pritiski vnoгих, ki ščejo s posamičnim spovedanjem grehov odvaliti žmečavo z düše i najti mir. „Nego“, njemi pravi katoliški dühovnik, „da se grehi zaistino morejo odpüstiti, zato je potrebna gvišno nekša oblast, ki je zvün toga sveta, ki more priti samo od tistoga, šteromi „je dana vsa oblast na nebi i na zemli.“ Če se ta zaistino boža moč ma pokazati deloma prek lüdi, te je po Jezušu, ki ga je Oča poslaol, morala priti na tiste, ki jim je Gospod pravo: „Kak je Oča poslaol mene, tak pošilam jaz tüdi vas.“ Od njih pa je ta oblast morala po nepretrganoi zvezi, cevi priti na one, ki zdaj pravijo, da morejo odvezati od grehov. Premislite dobro, poštüvani gospod, je ne mogoče v vašem tabori s peskom zadelana ta cev, po šteroj se prenese božanska moč?“ „Ah“, je bio žalosten odgovor toga častitoga starca, „raj me ne pitajte. Tü sam kak v precepi i nevem, kak bi vam odgovorio.“

Bogi protestantje! Oni več nemajo dühovnikov! Ka pa to pomeni, si šče pobliže poglednemo.

*

Pomisli: Dva dečkeca, Gustek i Vilko, ščeta stopiti v dühovniški stan, želeta postati „župnika.“ Gustek je protestant, Vilko katoličan. Oba sta se pridno včila na srednjoj šoli, po določenom številu let sta upravila izpit, po šterom se lejko ide na visoke šole. Zdaj se njidva poti ločita. Kda je Gustek skončao svoje strokovne navuke i napravio slednji izpit, bo naskori odebrani za župnika kakše občine. Na določeno nedelo ga njegov poglavar vpela v službo i ga prikaže njegovoi občini i od tistoga časa je njihov düšni pastir.

A kakšo dühovno, svečeniško oblast ma zdaj te protestantski župnik?

Odgovor: Nikšo.

Od ked bi jo pa meo? Luther je odpravo sveti red. Gustek je ne prijaol mešniškoga posvečenja, njegovi poglavarje so njemi ne mogli dati nikše dühovne, nadzemelske oblasti. On nastopa svojo službo znabiti z globokim znanjom, finov izobrazbov, sijajnim govorniškim darom i z najbolšov volov, da bo skrbio za njemi zročeno čredo, ali dühovne oblasti nema, ar ne je dühovnik.

„Nego“, mi boš pravo, „protestantski župnik zna tak lepo

predgati i ma krasne guče na sprevodaj.“ To je mogoče, ali za to je ne potrebna duhovniška oblast, nego samo znanje i sposobnost.

„Pa vendar tudi on krsti deco svoje občine!“

„Se zna! Ali tudi za to ne potrebno, da bi bio duhovnik. Pogledni v katekizem. Tü je povedano: Vsaki človek more valano krstiti.“

„On se jako zavzema za siromake, vči deco, obiskavle betežnike i tolaži vmirajoče.“

Vsa čast njemu tudi za to. Naj njemu povrne Plačnik vsega dobrega! Ali vse to more včiniti vsaki poboženi i izobraženi svečki človek ravno tak dobro, kak protestantski gospod župnik. Pa čiglih znaš o njem povedati šče kaj več pohvalnoga, to ne spremeni istine, da je on ne duhovnik. Luther je zavrgel biser duhovništva i protestanti nemajo več duhovnikov.

Zavolo toga protestanski župnik nemre blagoslavlati, nemre ti vzeti niednoga greha z duše, nemre krüha i vina spremeniti v telo i krv Gospodovo, nemre ti ponüditi krüha večnoga življenja.

Če mnogi pobožni luterani na severnom Nemškom šče tudi dnes verjejo, da je Kristuš Gospod pri njihovom obhajili v trenutki za vživanje zaistino navzoči, so grdo vkanjeni v svojem vervanju, ravno zato, ar nemajo duhovnikov.

Siromaško protestantsko ljudstvo! Če so mnogi njihovi pasttorje šče občuvali vero v božanstvo Jezusa Kristusa i z dobrih volov opravljajo svojo službo, itak ne so duhovniki boži. Če tudi vnogi verniki, ki so zročeni njihovoj pastirskoj skrbi, iskreno iščejo rešenje svoje duše i služijo Bogi pobožno i jakostno, — ah! voda večnoga življenja, ki bi njim mogla teči iz svestev Cerkve, je vsehnola, ar so cevi zadelane s peskom: oni več nemajo duhovnikov.

Vilko, katoličanski dijak, je ravnotak dokončao navuke. Ali najboše sposobnosti i znanje ga šče ne včinijo za duhovnika. Kak bi mogeo s praznimi rokami, brez višije oblasti iti k tistim, štere njemu bo Gospod zročo? Zato pa kandidat katoličanskoga duhovništva stopi po končanoji maturi v duhovno semenišče, da nadaljuje včenje, pa se s premišlavanjem i molitvijov pripravla za sprejem svetoga reda. Najprle dobi štiri nižije redove. S subdijakonomat je stopo za vsikdar v rendo bože vojske, a z dijakonomat je dobo oblast, da sme predgati reč božo.

Zdaj se bliža den svetoga mesniškoga posvečenja. Krasen, nepozaben den! — V popolnoj opravi velikoga duhovnika stoji škof na stubaj oltara. S škofovskim posvečenjem njemu je dana oblast, da božansko pravo v svestvi svetoga reda prenese na druge. Tudi njega je drugi škof posveto, toga pa drugi, i tak ide rendo nazaj vse do apoštolov, a ta rendo je nindri ne pre-

trgana. — Kandidati za sveti red se vržejo na tla pred škofom. Kak genljivo i vznešeno doni zdaj škofova molitev:

„Da te odebrane blagosloviš, — prosimo Te, sliši nas!“

„Da te odebrane blagosloviš i posvetiš, — prosimo Te, sliši nas!“

„Da te odebrane blagosloviš i posvetiš i maziliš, — prosimo Te, sliši nas!“

Nato poklekne vsaki kandidat pred škofa. Škof njemu zdaj namaže s svetim oljem celo dlan, palec i kazalec, ar se bo s tema dotikao tela Gospodovoga, i govori: „Gospod mazili i posveti te roke s tem maziljenjem i po našem blagoslovi, da bo vse, ka bodo blagoslavlale, blagoslovljeno, i vse, ka bodo mazile, posvečeno, v imeni našega Gospoda Jezusa Kristuša.“

Zdaj da škof vsakšemu kandidatu kelih z vinom i pateno (zlatu skledico) s hoštijom i pravi:

„Sprejmi oblast, Bogi darivati daritev i opravlati mešo za žive i mrtve v imeni Gospodovom!“

Kda novoposvečenci vküper s škofom opravijo sv. daritev, sprejme vsakši sv. obhajilo iz rok svojega nadpastira.

Nato položi škof obe roki na glavo vsakoga kandidata i pravi:

„Sprejmi sv. Düha: šterim odpüstiš grehe, so njim odpüšćeni; šterim je zadržiš, so njim zadržani.“

Nato sprime od vsakoga kandidata slovesno prisego pokorščine, on paj njemu žele mir na žmetnoj, trnjavoj poti življenja: „Gospodov mir bodi vsikdar steov!“

I vse jih blagoslovi:

„Blagoslov vsemogoćnoga Boga Oće i Sina i Düha svetoga naj pride na vas, da bote blagoslovljeni v dühovniškom stani i da bote za grehe i žalitve lüdstva darivali daritev pomirenja vsemogoćnomi Bogi, šteromi naj bo ćast i slava na vse veke vekov.“ —

Presrećen si mladi dühovnik! Jasnejše ti sija oko, hitrejšje ti bije srce, a tvoje roke trepećjejo od blagoslova!

Srećna nezapabna vüra!

Što ne bi ćüto velike sreće, ki je bio kda svedok te zvišene slovesnosti, da je ćlan katolićanske Cerkve!

*

A doma, v dragoj domaćoj vesi, se giblejo delavne roke, trosijo cvetje i pletejo vence za slovesni prihod. S kakšov radostjov ćaka mladoga dühovnika njegova rodna hiša! Kak se veselijo oća i mati, bratje i sestre, sosedje i tovariši iz mladih dni. Sprimejo ga „kak angela božega“ (Gal. 4, 14).

Kak veselo spevlejo zvonovje!

V trumaj se pašći narod v boži hram, ar dnes je primicija, novomešnik prikaže Gospodi svojo prvo daritev.

„Prelepi je moj del“ (Ps. 15, 16).

Pri velikom oltari, med dišavov cvetja i svetlobe sveć, v sijaji zlata i dišav kadila, stoji boži poslanec i darüje Gospodi

kak dar zahvale najbolše, ka mata neba i zemla, — Njegovoga edinorojenoga Sina pod podobov krüha.

V hipi spremenjenja, podigavanja, se oglasi zvon v törmi i slovesni njegov glas plava po tihoj vesi, noseč na perotaj svojih zvočnih valov mešni blagoslov vsakoj hiši, a posebno presrečnomi rodnomi domi, pa razgible vsako srce od blaženosti, radosti i ponosa, da je katoličansko.

Zlato klasje.

„Jaz sam trs, vi mladike. Što ostane v meni i jaz v njem, te rodi obilno sada; ar brezi mene nemrete nikaj včiniti. Či što ne ostane v meni, se kak mladika vrže vö i se posüši; i takše mladike pobirajo pa mečejo na ogenj, da zgorijo.“ (Jan. 15, 5-7). S tem je Jezuš prav lepo povedao, da je človek brezi njega süha veja, mrtev. Či na Boga mislimo, ga molimo, za njega trpimo i se njemi scela prek damo, smo istina ž njim združeni, nego najlepša združitev se zgodi pri sv. obhajili.

*

Mariji prepevamo: Mati bože milosti! To pomeni, ka Bog vsako milost položi v Marijine roke. Iz teh potem pride k nam. Ona zna, ka Bog žele, da bi se vsi ljudje zveličali. Zato je pripravljena dati milost vsem, ki jo prosijo.

*

Istinsko ponizen človek je vsikdar miren i lübezniv. Vsakši, ki ne dela po voli božoj nego po svojoj, si sam pripravla nemir. Na tom sveti nikša neprimika ne skali mira v človeki, šteri zmerom išče samo volo božo.

*

Moremo se Bogi zahvaliti, da nas je stvoro v krščanskoj veri i ne v kakšem poganskem kraji, gde ne bi poznali neskončno dobrega Boga. Ne smemo tüdi pozabiti, ka je na sveti jzero milijonov lüdi, šteri so v poganstvu i šterim moremo pomagati z molitvami, z milodari i z žrtvami.

*

Obrnimo svoje misli na pretečeno življenje, na kraje, gde smo bili, na osebe, s šterimi smo bili, pa bomo čutili, kak nas obdaja rdečica zavolo naših grešnih dejanj. Pri tom nam tüdi pride iz dna düše te vzdih: Oh, či bi mogeo znova začnoti svoje življenje, kak vse inači bi živo!

*

Življenje mnogih starih lüdi se spremeni v dugo, bridko mantrništvo. To njim delajo trde, mrzle, ostre i zbadajoče reči njihove dece. Ta s takšim zbadanjem izmučijo stariše do smrti. Tem starišom bi se moglo napisati na grobni spomenik: Vmrli so od žalosti, štero so jim delala deca.

*

„Gda dobro premišlavam, o Gospod, da me vsikdar gledaš i da noč i den tak skrbno čuvaš nad menov, kak da ne bi meo v nebi i na zemli nikše druge stvari na skrbi, me obide strah i osramočenje“ (sv. Avguštin).

*

Či bi zbrali vse lobanje tistih, ki so spadnoli v prerani grob zavolo pijančüvanja, kak velika gora iz samih človečih lobanj bi se zdignola pred nami!

Či bi se odpro pekeo i bi poglednoli v njega, bi z grozov vidili, kak dosta jih je tam zavolo pijančüvanja.

*

Praviš, ka se zato ne premagüješ, ar se bojiš trüda; jaz ti pa pravim, da bi se mogeo zatajüvati že samo zato, da boš živeo mirno i zadovolno, čiravno bi v tom ne bilo drugoga haska. Je pa ešče vnogo drugo dobrega.

*

Ki gleda skoz sivo glažovino, vidi vse sivo. Či gleda skoz rdečo, vidi vse rdeče. Tak se vidi hüdobnomi človeki vse grdo. Pri drugih ne vidi nikaj dobrega, nego vse slabo. A toga so krive njegove dühovne oči, ki so okajene, motne od nevoščenosti, od sovraštva.

*

Jezuš je šo v nebesa. Tam je vido sv. Ivan oltar i na njem Jezuša v podobi agnjeca. To pomeni, ka Jezuš tam nadalüje delo smilenja. Neprestano kaže nebeskom Oči svoje rane, svojo smrt na križi, da nam izprosi smilenje. Ravno tak pa dela tüdi na zemli v presv. Olt. svestvi, pri sv. meši, pa v maloj hižici tabernakla, gde moli za nas.

*

Kak je v deževnom vremeni vse puno kalnih mlak, tak je svet pun grdih gučov. Kamakoli ideš, kamakoli pogledaš, od vseh krajov čütiš smrdljivih düh takšega guča. Srca pokvarjena, düše zamazane. Kak se po belom jeziki spozna pokvarjeni žalodcc, tak se iz reči sklepa na düšo. Što je notri čisti, nede gučao zamazano.

*

Nemremo pripravlati vekše radosti hüdobnim dühovom, ki so gvišno naši sovražniki, kak či se sami prepüščamo svojemi grešnomi poželenji, ar tak grozno kak ono, ne bi mogli ravnati z nami vsi peklenščeki vküp zbrani.

*

„Rad bi dao jezerokrat svoje oči, či bi s tem mogeo rešiti vaše düše. Dragše mi je vaše odrešenje, kak svetlost mojih oči. Ar, ka mi pomaga sunčna svetloba, či mi pa bolečina, štero mi napravlate, moje oči pokrivle s kmicov?“ (Sv. J. Krizost.) R. J.

Po Kristušovej poti.

Od nešterih velikih zmotnjav.

XII.

1. Ki poslušša na moj navuk, tak na lehci ne spadne v veliko zmotnjavo.

2. Velika zmotnjava je razširjati ogrizavanje; kajti ž njimi ne škodimo brezbožnikom; spačimo poslušalca, in neso na čast tistomi, iz šteroga vüst shajajo.

3. Velika zmotnjava je zahtevati tisto, na koj nas Cerkev ne obvezuje; i za gotovo glasiti tisto, ka ta samo za verjetno razglašā.

4. Velika zmotnjava je hitro želeti napredovati, kda Cerkev tiho hodi, pa na desno ali levo se obrnōti, kda ta po sredini hodi.

5. Velika zmotnjava je hvaliti se s svojov vernostjov, kda v dvojlivih i nedolečenih dugovanjaj nesmo pripravljeni od namestnika Kristušovoga za tanač prositi.

6. Velika zmotnjava je, zaprositi obrambo Rimskoga Pape, kda se borimo samo za svoje sebične dobičke i za lastne trditve.

7. Velika zmotnjava je želeti pravo in pravico za govoriti, kda nega v nas modrosti, poniznosti i lübezni.

8. Velika zmotnjava je trditi, da v temnih rečeh jasno gledamo, kda nas je strast popolnoma oslepila, ali kda sovraštvo že sam sum za gotovo dejstvo drži.

9. Velika zmotnjava je te nastopiti za tožitelā, kda lastne slabosti zamučimo i tisto zagovarjamo, kaj bi mogli priznati in objokavati.

10. Velika zmotnjava je tam se tožiti zavolo greha i spake, kde ne vemo za gotovo, če je bila slaba vola.

11. Velika zmotnjava je močna vrastva vporablati pri tistom betegi, šteroga moremo tüdi z milimi vrastvi ozdraviti.

12. Velika zmotnjava je z grehom se pogoditi, kda nas te spači i kda lahko še vekši greh povzroči.

13. Velika zmotnjava je strogost kazati do brata i milobo da samoga sebe.

14. Velika zmotnjava je slavno zmago čakati, kda je naše orožje niti vredno niti dostojno.

15. Velika zmotnjava je glasen krik zagnati, kda nam Kristušov namestnik mučanje zapovedava.

16. Velika zmotnjava je zavüpati na končno zmago, če nesmo se potrudili za podrobne uspehe.

17. Velika zmotnjava je praviti: Vse ali nikaj! kda hüdobija stopnjoma napreduje.

18. Velika zmotnjava je misliti, ka z vretine hüdobije dobro privre.

19. Jedino jaz morem spremeniti slabo v dobro, a nikdar za to, naj pokrivam lenobo, štera se zobstom zakriva; ali ka naplačam tiste ki toga neso vredni.

20. Ponizen i mirolüben bole podigne mojo čast kak nemiren i gizardav.

21. Ki dela, več včini na mojo čast, kak ki počiva na svojih uspehih.

22. Ki verhostuje, več včini za moje ime kak ki spi z dobrim vüpanjom.

23. Ki za mojo čast pretrpi samo edno žalitev, to bole podigne kak či bi se orjak za to s cele moči borio.

24. Med vsemi največša zmotnjava je, če nastopimo kak zagovorniki svetosti te, kda v grehah živemo i se skrivnostno v grehah veselimo.

25. Viš, ka to moreš včiniti, da postaneš mož dela: Premisli dvakrat prle ka maš za praviti; zamuči, ka nesmeš odkriti; začni pri začetki; i vsaki den včini nekaj več s krotkov odločnostjov.

Čüdežna rastlina.

V kralskoj palači v Kastiliji sta živelä dva dühovnika iz jezuitskoga reda: Peter Faber in Anton Araoz. Bila sta tam kak düšnova pastira vseh, ki so živelä v kralskoj hiži. Kak indri, tak tüdi tü je življenje nešternih stanovalcov ne bilo najlepše. Dogajale so se razne nerednosti i nespodobnosti, nego oba dühovnika sta ostala tak dobriva i pošteniva, ka so se njimä vsi čüdili. Ednok pita krao sam patra Antona Araoza: „Lüdje pravijo, ka nosita zmerom s sebov nekšo čüdežno rastlino, štera vaj čuva pred vsakšov sküšnjavov i zapelivostjov. Ali je to istina?“ Dühovnik se nasmehne i pravi, ka je istina. Krao, ves radoveden, pita: „Prosim vas, povejte mi vendar, kak se ta rastlina imenüje!“ Dühovnik odgovori: „Gospod, ta rastlina se imenüje sveti strah boži. Te ma moč, da občüva pred grehom i da prežene hüdobnoga düha.“

Ka sta sprobala teva dühovnika v kralovoj hiži, to sprobala lahko vsaki od nas v vseh razmerah življenja, najmre: „da je strah boži prežene greh.“ — „Ki se Boga boji, tomi se ne zgodi nikaj žalnoga.“ Sv. Krizostom piše: „Ki žive v strahi božem, te nemre grešiti.“

Ne zametavlimo te čüdivite rastline — straha božega. Rabimo jo kak najbolše zdravilo proti grehi, kak najbolši pomoček za občüvanje čistosti svojega srca. Či te napadne sküšnjava, či ti pošle hüdi kakšega hlapca svojega ali svojo deklo v podobi zapelivca ali zapelivke, pravi odločno: „To ne smem! Poberi se od mene! Boga trbe bole poslušati kak lüdi!“ Na takši način boš zmagovalec, ar boš meo strah boži. Ne zgovarjaj se: „Či bom pa zmerom v strahi živo, ne bom meo nigdar veselja na tom sveti.“ Povem ti, ka tisti, ki je v strahi za svoje peneze, za svoje premoženje, za svojo čast, tisti nema nigdar mira i veselja. Što pa žive v strahi božem, tisti ma mirno düšnovest. Mirna düšnavest je pa največše bogastvo, je falaček nebeskoga veselja na tom sveti. Takši človek lahko pravi s psalmistom: „Gospod je čüvar mojega življenja, pred kom naj bi trepetao?“ Takša düša, ki je v strahi božem, je lahko zmerom vesela, ar se niti

smrti ne boji. Čujmo, ka pravi sv. Duh: „Strah Gospodov donáša časť i slavo, veselje i radost ga koronata. Strah Gospodov razveseljava srce, davle srečo i dugo življenje. Što se Boga boji, tomi se bo na konci dobro godilo, te bo blagoslovljeni na den ločitve.“ (Sir. I. 11-13.)

Stanje Cerkvi v Mehiki i Španiji.

V prejšnjoj, aprilskoj številki Marijinoga lista smo v članki „Vera i komunizem“ čteli, kak s tiha, podzemelsko deluje komunizem že skoro po celom sveti v boji proti veri i Cerkvi. Komunizem nema tam mesta, kde je vera močna. Zato jo trbej najprle odpraviti i te bo delo šlo zlehka naprej, tak mislijo i delajo.

Večkrat smo zadnja leta čüli, kakšo moč majo v Mehiki komunisti i kak Cerkev i njene vernike preganjajo. Na to svoje delo i „vladanje“ v Mehiki so se že komunisti duga leta pripravlali.

Mehika je postanola nezavisna država l. 1821. Pa od tistoga časa je mela samo 35 let rednoga življenja, kda je bio predsednik države Profirija Diaz (1876—1911); inači pa skoro stalno nemiri, revolucije i kulturni boj.

Najstrašnejše prilike so bile v tom pogledi za časa poznana preganjalca Cerkve, Callesa. V težkom boji med državov i Cerkevov je nazadnje prišlo l. 1929. do dogovora med obema, v šterom je priznao predsednik republike Cerkvi konči nekoliko slobode. Pa vlada se je ne držala dogovora s Cerkevov. Znova so začnoli delati po starom. Zato je leta 1932, 29. septembra sv. Oča s pismom „Acerbo animo“ pred celim svetom nastopo proti tomi preganjanji katoličanov v Mehiki. Vlada je nato papovoga nuncija odegнала iz države. Zdaj so postanole prilike za katoličance v Mehiki šče slabše. Zdaj majo komunisti v Mehiki za svoj „evangelij“ dobro pripravleno zemlo. Vlada v Mehiki dela ščista v duhi Moskve.

Leta 1934. je bila razglašena i vpelana socijalistična šola, v šteroj se vči, kak se trbe boriti proti „zablodam, praznoverji i verskomi zagriženstvi“ — mislijo — proti veri. Predava se i vči se navuk Lenjinov, Staljinov i Marxov. Piše i dela se jako protiversko, brezbožne slike se širijo i grdijo vse, ka je katoličancom svetoga. Listi, kak „La Sotana“ i „El sacristan“, se norčarijo z Boga, Kristuša, Cerkve i duhovnikov. Vse to kaže, da to protiversko delo v Mehiki vodi duh iz Moskve. Rusi skrivoma prihajajo v Mehiko i iz Rusije pošilajo v Mehiko peneze.

I ruski list „Antireligioznik“ od 29. novembra 1934 piše v članki „Položaj Cerkve v Mehiki“ med drugim:

Obsegon i Calles (predsednika) sta začnola boj proti Cerkvi. Leta 1929. se je mislilo, da se bo vlada pomirila z duhovništvom, pa to je ne bilo mogoče. Papi pa je nekaj prišlo na miseo i je poslao meksikanskoj vladi pismo, v šterom nazivle njene državnike za brezbožnike. Vlada je s tem odgovorila, da

je splodila papovoga nuncijs. Leta 1934. se je v meksikanskem parlamentu izglasal zakon, po katerem se v šole vpela novi način vzgajanja. Duhovništvo je nastopilo proti njemu. Nešterne duhovniki so zato zaprli, a na vnovič šolaj in univerzaj je prišlo do štrajkov. Nedavno se je parlament odločil, da zgoni vse škofe iz Mehike. Zakaj? Zato, ar je v Mehiki že dozorela socijalna revolucija. Siromaki i proletarci (ljudje brez službe) so se začeli opirati. Cerkev s svojih duhovščinov je prej na strani onih, ki so krivi, da siromakom ide tak slabo.“

Tak piše te brezbožni list. Cerkev napadajo i duhovnike. Proti tem se borijo, šterim je vlada oropala že skoro vse, ka so meli. Istina je pa ta, ka je tudi v Mehiki Cerkev edino lista, ki brani pravice preprostoga ljudstva!

Šče vekšo moč ma ruski boljševiški duh v Španiji. Tü je že več revolucijskih strank, štere so v glavnom: socialistična, anarhistična i komunistična. Vse majo več ali menje isti cio. Vse tiri vodi protiversko mišljenje. V Španiji je 23 milijonov duš, od teh je nekatoličanov samo 35.000. Tü je posebno društvo, tak zvano: „Liga anticlerical revolucionaria“, ki ma za cio:

Popolno ločitev Cerkve od države. Vse ka majo cerkve i samostani, vzeti jim. Jezuite i vse druge redovnike izgoniti iz države. Popolno ločitev Cerkve i šole. Veronavuk iz šol odpraviti. Šole naj vodi brezverski duh. Naj se na vse mogoče načine širi brezverstvo i „znanstveni marksizem“ (marksizem je navuk, šteroga je včio brezverski židov Marks). Nastanavljajo se naj marksistične delavske šole i naj se dela na to, da kak največ ljudi iztopi iz katoličanske Cerkvi. Naj se nastavijo proticerkvena revolucijska društva za delavce, kmete i šolane ljudi po celoj Španiji.

Dogodki zadnjih let v Španiji nam jasno i razločno kažejo, ka se po tom proticerkvenom „načrti“ jako dela. Te svoje misli so širili med ljudstvom s knjigami, štere so se tiskale v velikanski vnožinaj i izdaval i so tudi liste kak na priliko „L' Ateo“, „Fray“, „Lazo“, „La Traca“.

V Rusiji majo nad vsem tem delom brezbožnikov veliko veselje. Leta 1931, kda se je začnola v Španiji revolucija i so cerkve i samostani goreli, se je list „Izvestija“ ne znao od prevelkoga veselja kama djati. Glavni voditelj revolucije: minister pravde los Rios i minister mornarice je dobo iz Moskve 48 milijonov peset nagrade za svoj „trud“. V listaj se je z največših radostjov pisalo:

„Španjolske cerkve i samostani gorijo! V najbolje katoličanski zemli na sveti vnožine ljudstva pričakujejo z veseljem rdeči (komunistični) plamen, šteri se zdigavle proti nebi, a prihaja iz cerkve, štere se rušijo v prah i pepeo.“

Dne 27. januara 1934 „Izvestija“ same pišejo, da se je v Španiji vse to delalo pod vodstvom komunistične stranke.

A leta 1934 se je komunistična revolucija v Španiji ne posrečila. Ne je bila zadosta pripravljena. V tom časi je začno tudi svojo zmagoslavno pot mladi katoličanski voditeo Gil Robles. Letos marca meseca so znova komunisti nastopili s svojim „plemenitim“ delom. Cerkve i samostani so znova goreli. Hiše so se razdirale. V Cadizi so porušili bogoslovno semenišče i štiri katoličanske šole. Glavno pisarno ludske akcije, Gil Roblesove organizacije, so zažgali.

Mehika i Španija nas katoličane posebno ednoga včita, da smo vnogokrat krivi mi katoličani sami, če mora Cerkev trpeti. Včasih smo premalo čuječi i premalo branimo svoje pravice. Vnogokrat ne vidimo, kak nam neprijatelje Cerkve skoro nevidno jemlejo z rok na priliko vzgajanje dece v šolaj, kak se med nami začnejo širiti listi, ki so v začetki bili „brezbarvni“, sledkar pa postanejo čiduže bole protivni Bogi, Cerкви i veri. Nekak zadremlemo i v tom stanji sovražnik seja svoje brezbožno seme.

Mehika i Španija nas včita, kak moramo biti čuječi, či neščemo, da bi tudi pri nas zavladao „bolševiški raj“ robstva!

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

„Što bi Boga hvalo celi den? Jaz povem način. Kajkoli delaš, včini dobro i Boga si odičo.“ (Sv. Avguštín v drugom govori od 34 Psalma.)

„O koliko trpi moja duša, kda mi nebeska dela napunjavajo pamet i me cela vojska posvetnih reči napada med molitvov.“ (Hoja za Kristošom III., 48-5.)

Vzlübiti moreš zaničavanje i vnogokrat moreš premišľavati Jezuša Kristuša življenje i trpljenje, da ž njega moreš zajeti v prvoj vrsti poniznost, potrplivost i lübezen.

„Molitev presveti našo pamet i vužge v našoj volí ogenj lübezni bože, očisti naš razum nespameti i oslobodi našo volo grešnoga djanja. To je tista nebeska rosa, po šteroj poženejo i razcvetejo klice naših zveličavnih želj i dobrih del; očisti našo dušo od nepoplnosti i reši srce strasti. Pred vsem ti priporočam notrašnjo molitev, molitev srca, predvsn tisto, štera se bavi z življenjom i strplenjom Gospodovim. Či boš ga vnogokrat gledala v premišľavanji, duša se ti napuni ž njim i se navčiš dela po njegovom vzvišenom zgledi opravlati. On je svetlost sveta; po njem, za njega i v njem se moremo presvetiti. On je drevo želenja, v šteroga senci počinek iščemo. On je Jakobov stüdenec, v šterom lahko vse svoje zamazke operemo. Kak se dete navči jezik matere, ar jo vsikdar posľuša i njene reči ponavlja, tak se navčimo tudi mi z Gospodovom milostjov gučati i tak živeti kak On, či se v premišľavanji vržemo k Jezušovim nogam v pazljivo zasledüjemo njegove reči i djanja.

Zaistino, veri mi Filoteja, samo po toj poti morema priti k nebeskomi Oči; ar kak gledalo ne bi kazalo naše podobe, če nebi bilo s srebrom prevlečeno, ravno tak nebi mogli mi božanstva gledati na zemli, če ne bi se zdrüžili z Odršenikovim človečanstvom, šteroga življenje i smrt je zaistino najvrednejši i najhasnovitejši predmet našega vsakdenešnjega premišľavanja. Ne pravi zaman Kristuš od sebe, ka je krüh, ki je z neba doli prišo; kajti kak krüh z vsakov drugov hranov sküпно vživamo, ravno tak moramo sladkoga Zveličitelja v vsakoj molitvi premišľavati i v vsakom djanji iskati.“ (Filoteja 2, 1)

Odredba od duhovniške obleke v lavantinski škofiji ino v ap. administraturi v Slov. krajini.

Na podlagi odloka sv. koncilске kongregacije z dne 28. julija 1931 (AAS, XXIII, 336; Oglasnik 1931, VIII, 63), v smisli kanona 136, § 1 cerkvenoga zakonika i lavantinskih sinodalnih konstitucij (Sinoda 1896, Tit. III, c. XIII, al. 6; Sinoda 1900, Tit. III, c. XLVII, al. 6), kak tudi z pogledom na izjave vnočastitih gg. dekanov na tšuradno okrožnico z dne 14. dec. 1933, št. 2711, i na sklepni zapisnik o pastoralnih konferenčnih pitanjaj za l. 1934, objavljen v toj številki Oglasnika, se določajo za klerike i duhovnike lavantinske pšpekije i ap. administracije delov sombotelske, krške i sekovske pšpekije ete obvezne norme od duhovniške obleke:

1. Pri vseh liturgičnih opravilih, posebno pri sv. meši (kan. 811, § 1), i pri obredaj, pri šterih se rabi superpelicej (robača, srakica), se mora nositi talar (reverenda) ali bar cinktorij (janka, kratka reverenda). Pri previdenij betežnikov i blagoslavlanji jedil na Veliko soboto je v goratih krajaj i če ide pot po blatnih cestaj, izjemoma dovoljena sšknja kmične barve, ki sega bar do kolen (Sinoda 1896, c. XIII, al. 6, pag. 337).

Pri liturgičnih opravilih, šterih se vdeleži več duhovnikov, na pr. ferma, nova meša, sprevod, jubilej itd., slobodno asistirajo v superpelicej (robači, srakici), samo tisti, šteri majo talar ali cinktorij (reverendo ali janko).

2. Zvšn cerkve, pred vsem v šoli, pisarni i v javnosti, to je: pri sprejemih, uradnih obiskaj, na vulici itd., naj ma duhovnik sšknjo kmične barve, štera sega prek ali bar do kolen. Sšknja ne sme biti naprej izrezana (jaquette), liki mora biti skapčena z gumbami (prim. Sinoda 1900, c. XLVII, al. 6).

3. Za dugša potšvanja, planinske ture, za vožnjo z biciklinom se dovolšje kračša sšknja, štera se pa mora na prvi pogled razlikšvati od svecokoga kaputa, to je: ne sme biti naprej izrezana i segala naj bi bar blšzi kolen. Sšknja, štere rob je več kak 12 do 15 cm nad koleni, ne pokriva tela tak, kak zahtevele decorum sacerdotale atque clericorum (dostojnost duhovniška i bogoslovška) (Sinoda 1900, l. c.). Gospodje, šteri majo v zalogi kračše sšknšče, kak je tš naznačeno, se nujno prosijo, naj te ponosijo zasebno, n. pr. v svojoj sobi, gda ne pričakšjejo nikših strank, ali naj jih prilščno zamenjajo, odsehmao pa si dajo delati samo takšo obleko, štera de se strinjala s cerkvenimi predpisi. Deus benedicet piam obedientiam erga sanctam Ecclesiam. (Bog naj blagoslovi vdano pokorščno do svete Cerkve).

4. Mešo slšžiti v takšem kratkom sšknšči je ne dovoljeno, zvšn v planinskih kapelica, dokeč so te ne preskrblene s cinktoriji (jankami) (prim. kan. 804, § 2).

5. K duhovniškoj obleki pripada tudi krščak. Klerik i duhovnik naj ne nastopa na vulici i cesti brez krščaka; naj ga ma bar v roki. Klobšk odnosno slamnik naj bo kmične barve i primerne oblike.

6. Tonzura (okrogli mali izrezek vlasi na temeni) je znamenje dobrog duhovniškoga dšha, šteri se v ysem drži navodil sv. Cerkve. Kleriki i duhovniki naj bodo primerno ostršženih vlasov i naj uvašžjejo kanon 136, § 1: „Omnes clerici . . . tonsuram seu coronam clericalen, nisi recepti populorum mores aliter ferant, gestent et capillorum simplicem cultum adhibeant. (Naj nosijo tonsuro, če je ne dršga navada med lšdstvom i naj se gizdavo ne češjejo.) Bar pri vsakšem stršženji vlasov naj bi si duhovnik dao napraviti tudi tonzuro.

7. Vnočastiti gg. dekani morajo odzdaj vsako leto v vizitacijskom porošli vestno porošati, šteri dekanijški duhovniki se ne ravna jo po zgornej naredbi o duhovniškoj obleki. Uvodoma omenjeni odlok sv. koncilске kongregacije nalaga najpre pšpekem v tom pogledi peculiarem diligentiam atque vigilantiam (Oglasnik 1931, VIII, 63, zadnji odstavek) (posebno skrb i pazljivost).

Duhovniška obleka naj bode izraz notrašnje vmerjenosti i jakosti duhovnikov. Obleka naj bo dostojna i preprosta, ne zanemarjena, pa tudi ne preterano elegantna, tak ka bi vzbšjala pozornost. Nemre se tudi odobravati, če pristopa duhovnik k oltari v zamazanom bireti i v raztrganom talari, gda se zahtevele od vernikov, ka pristopajo k sv. obhajili dostojno oblečeni (kat. katekizmuš, 426).

V Maribori, dne 28. februara 1935.
(Oglasnik 1935, št. 643, III.)

† Ivan Jožef
škof i apoštolški administrator.

CERKVENI GLASI.

Nova sv. meša g. Žižek Karola se je z največšim slovesnostjem obhajala na Belo nedelo v Lotmerki, drugi den pa v Črensovcih. V Lotmerki so prodgali vrednik Mar. Lista, v Črensovcih, pa g. Radoha Jožef, salezijanec.

Dar za Mar. List. „Na podporo Mar. Lista pošlem 50 Din. Dober list je vreden podpore. Če bo mogoče, vas bom nadele podpirao, zato prosim, pošlite mi nekoliko vaših položnic. Bog Vas blagoslovi! — Bednarik Rudolf, župnik, G. Lendava.

Pozdrav za god urednikov.

Prečastiti! Pristrčna Vam hvale za ljubeznivost in dobroto, da mi tako redno pošiljate Marijin list. Zato sem Vam hvaležen in večkrat molim za Vas v Cerkvi Marije Pomočnice in pri D. Bosku. V tujini je vsaka domača beseda — glasilka veselja in ljubezni.

Že sedaj Vam želim vse najboljše za Vaš god. Naj Vas ljubi Bog še dolgo ohrani v korist in blagor našemu dobremu ljudstvu. Jaz bom molil v ta namen in bom prosil sv. Jožefa, naj Vam bo on priprošnik pri Bogu v življenju in smrti. Sprejmite v dar za god ta skromni prispevek:

Sv. Jožef.

U nebu se danes slavlje obhaja,
rednika svetega nebo proslavlja;
edini on srečo imel je na zemlji,
da v družbi bil sveti Mari e Device,
nedolžnih dušic nebeške Kraljice,
in Jezusa svetega Boga — človeka,
ko svet je zapuščal, daleč odhajal
u večnost, kjer bo račune podajal.

Marija prečista Mati, Devica,
a njemu še sveta življenja družica,
roke mu sklenila, upanje ylla
in duša se v svetem upu ločila;
jaz lepše si smrti želeli ne vem,
imeti prav tako želim vam prav vsem;
naj sveti nam Jožef s priprošnjo pomaga,
enaka da smrt nam bo varna in blaga;
goreče ga bomo na zemlji častili,
a gori v nebesih se z njim veselili.

Ljubezni svetnik, ozri se na zemljo
in stokrat povrni njemu, ki zvesto
služil je Bogu, Tebi prav vneto:
torej Te prosim, podeli mu dolgo in
srečno,

a kadar to mine življenje še večno.

A. Z. Turin.

Rešitev vgank.

Rešitev vgank 3. snopiča se glasi:

I. a) Nadangela Gabriela pozdrav se je glasilo: „Zdrava, milosti puna, Gospod je s tebo, blagoslovena si ti med ženami“.

b) Na te reči je Marija poprijela Jezusa i postala mati Boža, mi smo pa dobili Zveličitelja.

II. Sv. Jožef je Jezusi samo kršni Oča bio, ar ga je hrano. Jezus kak človek nema oče, nego samo mater. Kak Bogi je pa njegov oča, Bog Oča.

III. Si demant nebeski duša, trpljenje te tyoje samo brusi.

Pravilno so rešili vse tri vganke: Kolbl Štetan, Nemščak pri Bel-tincih i Pajžlar Štefan, Sodišinci. Obečano knjigo dobila po pošti.

Zadovoljno, a ne popolno, so rešili vganke sledeči: Noyak Micika, Bogojina, Kološa Martin, Filovci, Krašek Augustin, Slivno 24, p. Laško ino Erjavec Jožef, Lipovci 50. Tem se pa toplo zahvalimo za trūd i je prosimo, naj li naprej rešavlejo naše vganke.

Nove vganke.

I. Kakši sad prinese duši gosto sv. obhajilo, ali prečiščavanje?

II. Gda prinese te sad?

III. Gda sme deca pristopiti k sv. prečiščavanji?

Ki vse troje vgoni do konca maja, dobi za dar pisemski papir z kuvertami.